

славни дѣла и Царь-Отець съ Царицата и съ Августѣйшия си домъ и Россия-Майка; на васъ ще бждѣтъ обѣрнати погледитѣ на нашитѣ братя—страждущи християнски народи, — като ще чакатъ по скоро да ги избавите отъ свирѣпия тиранинъ, на васъ ще гледа и съ васъ на едно ще дѣли трудове, подвиги и опасности, вашия любимъ, изпълненъ съ воинско обаяние Августѣйши Вождь. Каква велика честъ и слава е да свършва нѣкой своя подвигъ предъ очитѣ на таквизъ зрители.

«Покажете са достойни за своето високо призвание и за славното име на руски солдатинъ. Молете са Господу-Богу, обичайте Царя, Отечеството, ближнитѣ си, подвизавайте са честно и вий ще бждете увѣнчани съ слава!»

Когато преосвященный владика свършилъ своето напѣтственно слово, благословилъ главнокомандующия, Царски братъ, а чрезъ него, всичката войска съ образа на Христа Спасителя; а генерала Драгомирова той благословилъ съ Гербовецката икона на Божия майка. Подиръ това са поченжлъ молебень за *ниспослание* побѣда на руското воинство. Раздало са пѣянъето на хора: «Христосъ воскресе изъ мертвихъ» и горещата сърдечна молитва на хиляди войни и на громадния народъ са понесла къмъ престола на Всевишния.

Молитвенното шепнѣтъ на много хилядната навалица са сливало съ стройното пѣянъе на *хора* и съ възгласитѣ на священнослужителитѣ. Молебена са свършилъ. Епископа порасилъ солдатитѣ съ светена вода Господаря-Царь силно пригърналъ и нѣколко пѣти цѣлунжлъ своя братъ, Николая Николаевича. Главнокомандующия благоговѣйно и въ трогателно вълнение цѣлунжлъ ржката на Царя. Тогазъ са раздалъ трѣбния гласъ на кавалерийския походъ и войскигѣ зели да преминаватъ по край Господаря Императора. Подиръ свършванъето на церемониалния маршъ.... но по нататкъ ний ще рас-